

Islam-angst 'Ik maak alvast grappen over mijn deportatie'

16



5

Bezet (en weggesleept)

Klimaatactivisten van End Fossil bezetten donderdag het Lipsius. Hun eis: de universiteit moet alle banden met de fossiele industrie verbreken. 'Mijn moeder zou boos zijn als ze wist dat ik hier ben'



8

Meer of milder? Wat wil Geert met de universiteit?



De evolutie van Sinterklaas In de loop der eeuwen is het heerlijk avondje voortdurend veranderd. 'Door met geld te strooien heeft Sint Nicolaas de dochters van de arme man van de prostitutie gered'

11

LITERAIR TALENT OPGELET

Wedstrijd Schrijf een kerstverhaal en win **€250** aan boekenbonnen!

Meedoen? kijk op
www.mareonline.nl

Willen we zaken doen met twijfelzaaiers?

Tijd om te wachten tot de politiek ons bevrijdt uit de 'climate hell' is er niet. Daarom hebben wetenschappers de academische plicht om bedrijven die het bestaan bedreigen af te zweren, betogen **Roos van Oosten**, **Frans Willem Korsten** en **Sander Otte**.

In de film *Climate of Concern* wordt uitgelegd dat de wetenschap laat zien dat door broeikasgassen het klimaat verandert, met als gevolg onbewoonbare gebieden, hongersnood en klimaatvluchtelingen. De boosdoener: fossiele brandstoffen. Dan volgt de vaststelling dat *business as usual* onverantwoord is en een aansporing: 'Action now!'

Het had de tekst van Scientist Rebellion anno 2023 kunnen zijn. Maar de film dateert uit 1991 en de producent is Shell. We zijn drie decennia verder en, zoals António Guterres, secretaris-generaal van de VN het kernachtig uitdrukt, inmiddels op hoge snelheid 'on the highway to climate hell' met als additionele gevolgen het instorten van ecologische systemen en het uitsterven van grote hoeveelheden soorten. In de page-turner *Merchants of doubt* (2010) leggen historici Erik M. Conway en Naomi Oreskes uit hoe het komt dat overheidsbeleid jarenlang niet van de grond kwam. Werden eerst wetenschappers gefinancierd die bij hoog en laag beweerden dat roken gezond was, zo zaaiden soortgelijke wetenschappers, met steun van de fossiele industrie, jarenlang twijfel over klimaatverandering. In Nederland financierde Shell jarenlang Frits Böttcher, de Leidse hoogleraar fysische scheikunde die zich na zijn emeritaat ontpopte tot een prominent klimaatscepticus. De geschiedenis leert dat Shell zich uitsluitend om de aandeelhouder bekommert. Was er onder oud-Shell-topman Ben van Beurden (2014-2022) nog een sprankje hoop op een beetje groene koers, windt huidig Shell-topman Wael Swan er geen doekjes om. De aandeelhouders vragen rendement en Shell draait heel goed: in 2022 een recordwinst van bijna 40 miljard.

Duurzaam versus fundamenteel

Nu de academische banden met de fossiele industrie openbaar worden, weten we dat Universiteit Leiden in vijf projecten met Shell samenwerkt. Shell is een van de zeven grootste olieconcerns ter wereld en één waarover in Nederland dankzij onderzoek van journalistiek platform Follow the Money en de biografie *Hoog Spel* (2023) van Marcel Metz bij een groot publiek veel bekend is. Het droeg er zeker aan bij dat de verantwoordiging groot was bij het goed-bezochte Leidse debat over de samenwerkingen ('Fossiele banden verbreken? De hele zaal stemt voor', *Mare* 4, 28 september). In samenhang met het debat woedt er nu in *Mare* een polemiek.

De voorstanders van samenwerkingen ('Fossiele banden verbreken? Die tijd hebben we niet!' *Mare* 5, 12 oktober) hanteren het argument dat bekendstaat in *discourses on climate delay* als 'appeal to well-being'. Bij te snelle afbouw wordt niet zozeer de welvaart van aandeelhouder of bedrijfstop bedreigd, betogen ze, maar die van de gehele maatschappij. De suggestie die vervolgens gewekt wordt, is dat de Leidse 'duurzame' samenwerkingsprojecten direct de energietransitie versnellen. Maar een kritische blik

roept de vraag op of het Leidse onderzoek niet gewoon fundamenteel van aard is; onderzoek waaruit als het meezit over tientallen jaren misschien iets bruikbaar komt. Fantastisch, maar voor wie naar de klimaatklok kijkt, hoeft het die tijd niet meer.

Niet naïef afschuiven

De voorstanders ('Energietransitie eist rationele (en geen symbolische) aanpak', *Mare* 9, 16 november) suggereren verder dat niet wij, maar de internationale politiek het probleem rationeel moet oplossen. Naast dat daarmee de eigen verantwoordelijkheid afgeschoven wordt, is de suggestie naïef. Ter herinnering: in 2009 had de politiek bij de G20-top al vastgesteld dat fossiele subsidies uitgefaseerd moesten worden, maar pas veertien jaar later, op 10 oktober 2023 stemde een Kamermeerderheid uiteindelijk in om scenario's op te stellen om fossiele subsidies af te bouwen. Vele rapporten gingen daaraan vooraf en 21 vooraanstaande economen zijn meerdere malen (2022, 2023) in de pen gekommen om uit te leggen dat fossiele subsidies het klimaatbeleid ondermijnen omdat dergelijke subsidiëring 'de airco is die tegen de verwarming inwerkt'. Goede wetenschappelijke argumentatie ten spijt, pakte de politiek dit pas op nadat de A12 acht keer geblokkeerd was, gevolgd door een marathonblokkade van een maand. Wie wil dat er internationaal, dus in Brussel, iets gebeurt, redt het niet met een goed onderzoeksrapport, een petitie of een handjevol demonstranten. Met een slordige dertigduizend lobbyisten is Brussel een lobbycratie. NGO's die de publieke zaak bepleiten, vallen in het niet bij het leger aan *Big Oil*-lobbyisten dat daar permanent rondloopt om klimaat-ondermijnende maatregelen te bepleiten.

Politiek? Die tijd is er niet

Veertien jaar wachtten totdat de politiek in actie komt, duurt te lang. Bovendien: voordat de politiek ontwaakt, is een cultuuromslag nodig en die begint bij ons. De vragen die wij onszelf moeten stellen zijn de volgende: Brengt onze wetenschappelijke vrijheid wel of niet de verantwoordelijkheid met zich mee om partijen af te zweren die het menselijk bestaan bedreigen? Willen wij zaken doen met bedrijven die uit economisch eigenbelang decennia lang twijfels hebben gezaaid over op feiten gebaseerde klimaatwetenschap? Willen we samenwerken met een partij die wetenschappelijke desinformatie financierde en die zichzelf nu opnieuw *greenwashed* met een reclamecampagne (onder het kopje 'Het begint met...') die vooral suggestief is en niet feitelijk. Die reclame werd overigens door burgerbeweging Fossilvrij beantwoord met een krachtig tegengeluid in relatie tot de gedocumenteerde duistere praktijken van Shell in Nigeria. Shell heeft recentelijk goedkeuring gekregen voor de bouw van zowel een waterstofabriek als een installatie voor 'carbon capture and storage' (CCS): het afvangen en ondergronds



De bezetting van het Lipsius door End Fossil, vorige week donderdag

opslaan van CO₂. Beide zijn relatief goedkope projecten met een beperkt duurzaam karakter waarvoor niettemin overheidssteun wordt verleend. Tegelijkertijd maakte Shell een maand geleden bekend tweehonderd banen te schrappen bij de divisie duurzame energie en zet ze vol in op het zoeken naar, en slaan van, nieuwe olie- en gasbronnen. Deze voorbeelden die recentelijk de Nederlandse media hebben gehaald, sluiten aan op recente bevindingen in de internationale vakliteratuur. Shell, en haar zusterbedrijven, zijn de laatste jaren, weliswaar meer over klimaat gaan praten (wat te boek staat als een 'subtle form of climate change denialism'), maar ondertussen continueren ze een business-model: 'dependence on fossil fuels along with insignificant and opaque spending on clean energy'. Ze zijn niet on track met de klimaatdoelen en ze beloven veel maar hebben nauwelijks concrete, toetsbare plannen.

Duurzaam kapitalisme

Het was in 1991 al tijd voor 'action now'. Als Shell toen al vaststelde dat de oorzaak van de temperatuurstijging menselijk en geen natuurlijke oorzaak heeft, zou het hopeloos twintigste-eeuws zijn als we als wetenschappers anno 2023 blijven doorgaan met *business as usual*. Samenwerken met de industrie, ja natuurlijk, maar niet met partijen die anno 2023 nog steeds niet naar volvermogen op hernieuwbare industrie inzetten en in hoge mate

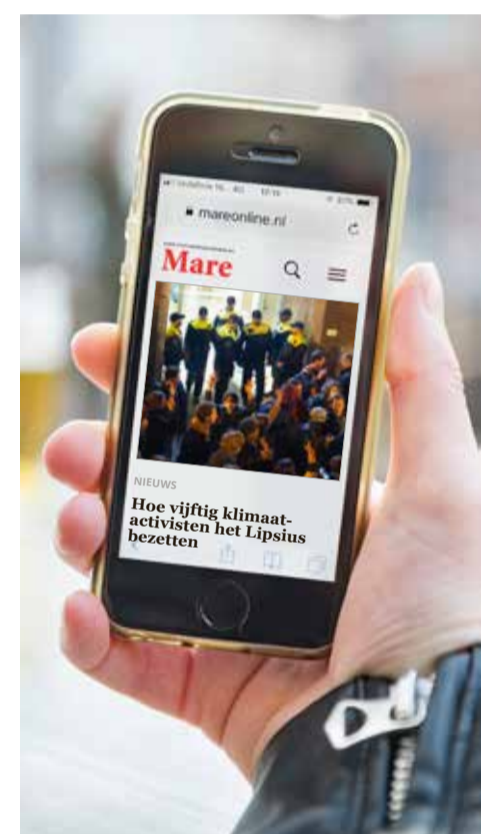
verantwoordelijk zijn voor de 'climate hell' waar wetenschappers onder de vlag Scientists' Warnings voor waarschuwen. Onderzoek heeft laten zien dat grote bedrijven als Shell ook een 'sta-in-de-weg zijn als het gaat om vooruitgang', aldus Willem Schramme, auteur van *Duurzaam kapitalisme* en hoogleraar Finance aan Nyenrode Business Universiteit. Hij pleit juist meer concurrentie om verandering op het vlak van duurzaamheid te bewerkstelligen. De kwestie is niet zozeer of de Universiteit Leiden de banden met Shell per direct moet verbreken. Dat is een formele vraag. De vraag is of de universiteit haar partner Shell kan en wil houden aan fatsoenlijke gedragsnormen en de vervolgvraag is wat de academie doet als die partner zich daar (al jaren) niet aan houdt.

Wij zijn niet de wortel, maar de stok

De komende weken worden cruciale stappen gezet in het vraagstuk of, en onder welke voorwaarden, de Universiteit Leiden samenwerking met de fossiele industrie continueert. Verder tekenden meer dan 1200 medewerkers en studenten de klimaatbrief, waarvan één van de punten is om de banden met de fossiele industrie te verbreken. De voorstanders van samenwerking met de fossiele industrie hebben het steeds over een 'wortel-en-stok-aanpak'. Aan wortels voor de fossiele industrie is in dit land geen

gebrek, maar wat hebben we op het gebied van stokken? Juist de universiteit heeft een corrigerende stok in handen door voorwaarden te stellen aan samenwerking. Immers, een goedkeuringsstempel van een universiteit is waardevol voor bedrijven. Daarmee wordt, in de ogen van het publiek, hun handelen gerechtvaardigd. Geachte universitaire besturen, raden, en geachte medewerkers, de acties van End Fossil Occupy en later de klimaatbrief hebben ervoor gezorgd dat samenwerking met *Big Oil* op de agenda is gekomen. Bij de opening van het academisch jaar deed de voorzitter van het college van bestuur de oproep dat wij als universiteit een 'change agent' moeten zijn in de klimaatcrisis. Dat kan geen gratis oproep zijn. De bal ligt voor het doel, maar we kunnen hem alleen trefzeker inschieten als de verantwoordelijken zich inlezen en uitspreken. Kunnen we op uw steun rekenen?

Roos van Oosten is universitair docent historische archeologie
Frans Willem Korsten is hoogleraar Literatuur, Cultuur, en Recht
Sander Otte is hoogleraar technische natuurkunde aan de TU Delft en Leids alumnus



Mis niets en download nu de Mare-app

Blijf op de hoogte van het laatste universiteitsnieuws, lees onze interviews met wetenschappers en weet wat er speelt in het Leidse studentenleven!



COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Mastodon @weekbladmare@mastodon.online
Bluesky @mareonline.nl
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 10.000

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Anoushka Kloosterman
a.s.kloosterman@mare.leidenuniv.nl
Marciëlle van der Kraan

m.w.van.der.kraan@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Tamar Tros (stagiair)

Medewerkers: Romy van den Akker | Emiel Beinema | Lente van den Berg | Remco Breuker | Josette Daemen | Lorenzo Gerritsen | Omar Ghaly | Olaf Leeuwis | Maia de Quay

Art direction en vormgeving:
Marcel van den Berg,
joostmarcellis.nl

Fotografie: Taco van der Eb | Marc de Haan

Illustraties: Bas van der Schot | Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet b.v.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023 - 574 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
<https://bureauvanvliet.com/>
advertentie/Weekblad

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmänn | Nour Eldin Emara | Rosanne Hertzberger | Zoë van Litsenburg | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

Speciaal voor de
Universiteit Leiden



Wij zijn de zorgverzekeraar voor de Universiteit Leiden!

Jij én je gezinsleden profiteren van:

- Korting op je aanvullende verzekering
- Extra korting bij vrijwillig eigen risico
- Uniek: deel je tandartsvergoeding met je partner
- Speciaal voor jou als werknemer: ruime vergoedingen zonder extra kosten voor o.a. tandarts en fysiotherapie



Bekijk ons ruime aanbod verzekeringen en alle voordelen op zorgzekerheid.nl/universiteit leiden

Overstappen kan tot en met 31 december 2023.



Wie mag wie nog spelen?



In *Freaky Friday Face Off* van theatergroep De Warme Winkel wisselen de personages van lichaam. 'Het een afrekening met toe-eigening en een ode aan de inleving.'

DOOR MARCIËLLE VAN DER KRAAN
FOTO SOFIE KNIJFF

Hoe zijn jullie op het idee gekomen voor deze voorstelling?

Acteur en theatermaker Florian Myjer: 'Mijn collega-acteur en medeschrijver Ward Weemhoff had al best lang het idee om iets met de films *Freaky Friday* en *Face Off* te doen. Het is als acteur een mooi concept om te spelen dat iemand anders gevangen zit in jouw lichaam.'

'Daarnaast is het ook interessant omdat in de kunstwereld steeds meer de vraag rijst wie nog wat mag spelen en wie welk verhaal mag vertellen. Mag je als hetero nog wel een homo spelen? Mag een niet-joodse acteur nog wel iemand spelen die Joods is?'

Wat is het antwoord op die vragen?

'Dat hadden wij vooraf ook niet direct. Je moet je bedenken: waar gaat dat debat over? In het verleden zijn bepaalde rollen en verhalen toegeëigend zonder enige vorm van inleving, of verdieping. Je moet als acteur nadenken wat het voor iemand betekent om een bepaalde geschiedenis te hebben.'

'Ik hoop dat inleving hoog in het vaandel blijft staan. Het is essentieel voor de kunst en de samenleving. Door vooraf te zeggen dat iemand iets *niet* mag spelen, maak je het belang van inleving ook kleiner.'

Hoe kun je je inleven in iemand?

'Ik denk vooral door veel te luisteren naar elkaar en je echt te interesseren voor een ander. Ik ben daarom zo blij met kunst, omdat je op die manier toch inzicht kunt krijgen in andere perspectieven.'

'Dat is ook leuk aan dit project. Yassin Chigri, een van de acteurs, is Nederlands-Marokkaans en wij komen beiden uit Amsterdam, maar allebei uit een heel ander deel. We hebben onze jeugden naast elkaar geleefd, maar dan zie je onverwachts toch een heleboel overeenkomsten.'

'Mijn personage Ryan is een oudere homo van eind zestig en woont in de grachtengordel in een appartement gevuld met kunst en designmeubels. Hij ontmoet een Marokkaans gezin en raakt helemaal in de ban van hen. Uiteindelijk wisselt hij met het personage van Yassin van lichaam door middel van ketamine.'

Ketamine?

'Ja, ketamine uit Azië. Dat is een cliché uit al dat soort films over persoonsverwisselingen. Elke keer als personages van lichaam ruilen, komt dat door een of ander mysterieus voorwerp uit Azië. Die clichés willen we benoemen. Daarom hebben we in een van onze vier decors ook een Chinees restaurant. We hebben een draaischijf met daarop meerdere ruimtes die allerlei identiteiten representeren, zo hebben we ook Ryans appartement, een steeg en een appartement in Amsterdam Nieuw-West.'

Spoiler: uiteindelijk wisselen Ryan en Yassin pas aan het eind van de voorstelling van lichaam. Waarom?

'We willen het eerst hebben over de vraag: mag ik bijvoorbeeld een Marokkaan spelen? Door gelijk aan het begin te *swappen* zou het antwoord meteen "ja" zijn, terwijl we eerst onze tanden willen

zetten in de vraag: wie mag wat nog spelen? Dat is een complexe vraag waarop geen eenduidig antwoord is en meerdere perspectieven voor nodig zijn. We pleiten voor verbinden.'

'Uiteindelijk mag de gedaantewisseling in het stuk pas plaatsvinden, als Ryan zich kan verdiepen in Yassin. Het is een afrekening met toe-eigening en een ode aan de inleving.'

Verbinding lijkt onder druk te staan na de verkiezingen.

'De dag na de uitslag moesten we toevallig in Den Haag spelen. De sfeer was heel gespannen. Het voelde beladen op een goede manier. Het leek bijna of we het stuk naar aanleiding van de verkiezingsuitslag hadden geschreven.'

'De voorstelling gaat namelijk ook over Marokkaanse Nederlanders, hun geschiedenis en hoe er naar hen wordt gekeken. Mijn personage verdiept zich in Yassin's leven en zet hem niet op een stereotype manier weg. Ze zien elkaar. Het belang daarvan uitspreken heeft opeens nog meer waarde.'

'Het werk dat we daar op het podium deden voelde extra belangrijk. Hopelijk kunnen we hiermee ons steentje bijdragen aan de uitdagingen waar we nu voor staan, al is het wellicht een mini-steentje.'

De Warme Winkel, *Freaky Friday Face Off*. Leidse Schouwburg, zaterdag 2 december, 20:15 u €16,50 - €24,50



‘Dat ik de hele dag geen zonlicht zie, vind ik wel jammer’

Hoe ben je in het depot van de universiteitsbibliotheek terechtgekomen?

‘Een vriend van mij had bij JobMotion (het studenten-uitzendbureau van de universiteit, red.) gevraagd naar werk en ze hadden alleen deze baan. Hij heeft niks met boeken, maar ik wel, dus ik ben dezelfde dag nog langsgedaan. Ik heb altijd al in een bibliotheek willen werken, maar die zoeken vaak alleen vrijwilligers en ik wil wél wat verdienen.’

Is het werk lastig?

‘Ik vind het best makkelijk, maar je moet wel een beetje ruimtelijk inzicht heb-

ben. Door verhuizingen en het verplaatsen van boeken is de nummering niet altijd even logisch. Je moet dus ophouden waar wat staat. Er werken hier enkele kleine mensen zoals ik, die niet overal bij kunnen. Sommige boekenkasten gaan tot negen planken hoog, dus daarvoor hebben we overal krukjes staan.

‘Waar ik moeite mee heb, is dat ik vroeg uit bed moet komen. In de winter is het nog donker als ik hier aankom. Dan zit ik de hele dag hier beneden en als ik om vijf uur klaar ben is het alweer donker. Dat ik dan de hele dag geen zonlicht zie, vind ik wel jammer.’

Lees je zelf veel?

‘Heel veel. Ik probeer elk jaar honderd boeken te lezen, maar dat lukt niet altijd. Dit jaar heb ik er pas zeventig gehad, dus met al mijn andere deadlines gaat dat ‘m niet worden.’

Heb je favoriete schrijvers?

‘Ik houd van Engelstalige klassiekers, bijvoorbeeld Jane Austen of Charles Dickens – ook al krijg ik daar hoofdpijn van. De manier van schrijven is zo langdradig: een zin kan bijna vier regels zijn. Maar het geeft wel een goed beeld van wat mensen toen belangrijk vonden. ‘Nederlandse schrijvers lees ik nooit. Op de middelbare moest ik een verplichte lijst lezen en het ging altijd over seks, drugs of allemaal gore onderwerpen. Dat hoef ik niet te lezen. Je hoort vaak in het nieuws dat jongeren minder gaan lezen door de leeslijst. Ik denk dat wat meer eigen keuze het al veel leuker zou maken. Er zijn zoveel boeken!’

Leen je zelf hier veel boeken?

‘Als ik een boek wil meenemen, wacht ik tot ik moet werken en haal ik het zelf. Het voelt raar als mijn collega’s dat voor mij zouden moeten doen. Maar vaak heb ik boeken alleen nodig om iets te controleren. Dan loop ik dus even naar beneden, zoek ik het op en zet ik het boek dan meteen weer terug.’

‘Het is voor mij heel raar om hier te studeren, want dan kom ik al mijn collega’s tegen. Maar ik doe het wel: ik ben hier echt vaak. Ook na mijn werk blijf ik vaak om te studeren. Soms woon ik hier bijna. Ik moet alleen nog ergens een keukentje hebben.’

DOOR EMIEL BEINEMA
FOTO TACO VAN DER EB

COLUMN | OMAR GHALY

Als moslim werd ik wakker in een land dat altijd al zo is geweest



Woensdagavond, de 22^e van november, op een voetbalveld. Het is negen uur, toevallig valt de drinkpauze op de training samen met het bekend worden van de exitpoll. Ik open het overzicht van de NOS, 35 zetels voor de pvv. Als ik de volgende ochtend wakker word, zijn het er zelfs 37 geworden.

Had alleen mijn vriendenkring het voor het zeggen in dit land, dan was Verenigd Links goed voor een absolute meerderheid. Een week na de verkiezingsuitslag zijn nog steeds niet gekomen van de schok. Terwijl verkenners Gomp van Strien – pardon foutje – Ronald Plasterk aan het werk mag, is mijn linkse bubbel nog herstellende van de electorale aardverschuiving. Als Nederlandse moslim met een dubbel

paspoort kreeg ik verleden week vooral te horen dat ook ik er nog mag zijn. Het ‘We’ve Got Your Back.’ van Frans Timmermans doet het goed, vooral onder mensen die graag Limburgers imiteren. Grapjes over mijn aanstaande deportatie worden tot in den treure gemaakt – ik doe er zelf ook aan mee.

Toch heb ik het gevoel dat ik, die toch het meest te verliezen heeft bij een sluiting van de moskeeën of het verbieden van de Koran, nog het minst geschokt ben van de mensen om mij heen. Dat er een grote groep Nederlanders is die in beginsel niets met de islam heeft en er niet rouwig om zou zijn als er minder, minder, minder moslims in dit land zouden wonen, is al mijn hele leven een gegeven. Moslims van mijn generatie zijn opgegroeid in

de schaduw van 9/11, de moord op Theo van Gogh, aanslagen in Madrid en Londen. Voor ik zes jaar oud was, had een leger publicisten en opiniemakers al besloten dat de multiculturele samenleving was mislukt en dat er vanuit de islam een bedreiging

uitgaat voor alles wat liberaal en Westers is. Als we niet oppassen geen korte rokjes meer!

Die angst voor de islam is nooit weggegaan. Als ik voor het eerst de ouders van een schoolvriendje ontmoette, probeerden ze altijd op meer of minder subtiele wijze uit te vogelen welk vlees ze in de kuip hadden. Ben je een van de goeien of niet?

Met mijn naam was het natuurlijk ook niet eenvoudig om een baantje bij de buurtsuper te krijgen. In de woorden van de manager die mij bij sollicitatie vijf wél aannam: ‘In principe discrimineren wij niet, maar je moet natuurlijk wel letten op de balans in de winkel.’

Het gaat er mij niet om te laten zien hoe zielig wij moslims zijn, of hoe zwaar we het wel niet hebben. Het komt er eenvoudigweg op neer dat je als moslim, zelfs al zit je zoals ik sinds de middelbare school in een progressieve bubbel, niet de luxe hebt om verrast te zijn door de uitslag van 22 november.

Ik spreek mensen die het gevoel hebben dat ze wakker zijn geworden in een ander Nederland. Dat is niet zo, ze zijn wakker geworden in Nederland zoals het altijd al is geweest.

‘Grapjes over mijn deportatie worden tot in den treure gemaakt – ik doe er zelf ook aan mee’

Omar Ghalay is student Egyptologie